

blåblad

i de blå
bladen

har jag lagt lågan
vilken belyser

mina stammars oro

*

mina händer rör vid bädden av sömnblad
källan springer fram sköljer mina händer
med drömmens väg

*

dagen vandrar med kullarnas mjuka vågor
av höstglöd givan de kallar det vissnade marker
pärlmormolnen rör vid sepiagräsets vägtistlar
invid flodens skymningsskimrande fingrar
huset vaknar av kaffekvarnens malandestämma
trenne lågkjolar sveper med solögas vidgadelins
smeker gryningsgräsets daggdroppar

*

mjuka rörelser följde av skymningsögats sakta slutande
i förstene trodde han det var soldis
ur dagens hetta vari gräset sakta steg in i
det hon målade i sepiatoner
dessa toner vilka hon så högt
värderade

hon hade sagt honom
låt oss vandra in i markerna med grova kängor
snöra våra stigar
uppleva hur stegen stängs inne
uppleva hur detta hårda skaver våra fotböner

så gjorde de
så kom det sig
så kommer det sig
och han kan ej beskriva hur detta är
hur detta var
hur skall hur kan marker kunna förtälja oss detta
på annat sätt än genom vissnande

hon löste snörningen
tog av honom kängorna
smorde honom med saften av helandeblad
tog av sig de kängor hon bar

ur ränseln hon burit med sig tog hon fram
mjuka stövlar

låt oss vandra i dessa i det natten vandrat
cirkelns stjärndans

kängorna
de grova lindade hon in i duk av dubbelvävd kypert
höll dem i eldens rykande helandeörter
återbördade dem till jordens händer
avtrycken läktes med ens
insikt

i den tidiga gryningen
hade hon väckt elden ur glöd
strött tobaksblad i de fyra vägarnas mötesfält

så drog de på sig de mjuka stövlarna
vilka mjukt rörde marken
vilka mjukt följde deras fotböners viljor

så vandrade de

medan de vandrade löstes stövlarna upp
de befann sig helt i stegen

hon viskar stilla
innan hon upplöses i skymningsfallet

detta är
sepiatoners
mjuka

tystnad

*

lyktan vaggar lugn i handen vilken leder stegen
krubborna är fyllda med halm
ännu höres lugntalan

stallen är tomma nu

snöseglen svävarrör vid marker
med insiktsljus

lyktan lyser upp stallet skimrar
ankommandes ögonvyer

*

där ekarna susar i vinterblad
i lunden där gräsvingar sova vita
där grävlingar
nynnar natt nynn timer dag
skimrar grånande träden
visar vandrare

de grävda groparnas fall

där i utkanten
lever ett torn
fången har flytt

hon svävar fri

ur murens glugg
dit ekarna förde sina sommarsånger
ur lundens vinterblad
är platsen däri soltempel
stiger ur
morgondimmans hymn

där står en man
med armen höjd
med handen lyft

falken landar mjukt
ser djupt in i mannens ögon

*

floden dånar ned
in i dalen
lägger sig stilla i snövila

*

snöträdet följer hennes stigar
rådjuret med varsamsteg
lyfter blicken skådar in i
oändlighetens rörelse

av ljus given
av värme given

*

du rör vid vägtistelns bladkorgar
vinden blåser dig

in
i

ekarnas dunge
vari du vilar dina ögon

med barkens
förenandeströmmar

hör silverbjällrorna
runt hennes vristspann

snöstjärnans
dans

*

i de blå
bladen

har jag lagt lågan
vilken belyser

mina stammars oro

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten